

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Praha 24.1.2018

Čj. ČTÚ-11 111/2017-603

Na základě rozkladu, který podala dne 21. 12. 2016 obchodní společnost **Vodafone Czech Republic a.s.**, IČO 257 88 001, se sídlem nám. Junkových 2808/2, 155 00 Praha 5, podle § 152 odst. 1 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru ekonomické regulace, ze dne 6. 12. 2016, čj. ČTÚ-61 039/2015-611/IV.vyř., ve věci uložení pokuty podle § 118 odst. 22 písm. a) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění do 31. 12. 2015 (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), za správní delikt podle § 118 odst. 5 písm. b) téhož zákona, vydávám podle § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, a po projednání v rozkladové komisi ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

Podle § 90 odst. 5 správního řádu se rozklad zamítá a rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru ekonomické regulace, ze dne 6. 12. 2016, čj. ČTÚ-61 039/2015-611/IV.vyř., se potvrzuje.

Odůvodnění:

Český telekomunikační úřad, odbor ekonomické regulace (dále jen „správní orgán I. stupně“), zahájil z moci úřední dne 25. 9. 2015 správní řízení s obchodní společností Vodafone Czech Republic a.s., IČO 257 88 001, se sídlem nám. Junkových 2808/2, 155 00 Praha 5 (dále jen „účastník řízení“), pro podezření ze spáchání správního deliktu dle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích, kterého se měl účastník řízení dopustit neposkytnutím informací a podkladů vyžádaných správním orgánem I. stupně podle § 115 odst. 1 a odst. 3 písm. e) téhož zákona dopisem ze dne 9. 9. 2015, čj. ČTÚ-56 173/2014-611/IV.vyř. Vyžádané informace a podklady se týkaly cen, výnosů, nákladů a spotřeby dat, minut volání a SMS u maloobchodních služeb účastníka řízení a měly prokázat, zda velkoobchodní ceny služeb ze Smlouvy o přístupu k veřejné komunikační síti Vodafone provozované s využitím rádiových kmitočtů v pásmech 800 MHz, 1800 MHz a 2600 MHz (dále jen „referenční nabídka přístupu k mobilní síti LTE“) umožňují

stejně efektivním operátorům ziskové podnikání na podřazeném trhu, tj. trhu maloobchodních služeb, na kterém prostřednictvím sítě LTE poskytuje své služby i účastník řízení. Termín pro předložení vyžádaných údajů byl stanoven na 11. 9. 2015, neboť se jednalo již o urgenci poskytnutí informací vyžádaných správním orgánem I. stupně dne 14. 8. 2015 výzvou čj. ČTÚ-56 173/2014-611/III. vyř. Na žádost účastníka řízení ze dne 10. 9. 2015 pak správní orgán I. stupně prodloužil termín na odevzdání urgovaných informací z 11. 9. 2015 na 18. 9. 2015. Podklady vztahující se k vyhodnocení referenční nabídky k mobilní síti LTE správní orgán I. stupně obdržel až 25. 9. 2015 v e-mailové korespondenci.

Po provedeném dokazování, vyjádření účastníka řízení a zhodnocení shromážděných podkladů vydal správní orgán I. stupně dne 2. 12. 2015 rozhodnutí čj. ČTÚ-61 039/2015-611, ve kterém konstatoval, že účastník řízení se svým jednáním dopustil správního deliktu podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích, za což mu byla uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podal účastník v zákonem stanovené lhůtě rozklad, kterému bylo rozhodnutím předsedy Rady ČTÚ čj. ČTÚ-2 783/2016-603 ze dne 25. 8. 2016 vyhověno a napadené rozhodnutí bylo zrušeno. Důvodem pro zrušení rozhodnutí bylo zejména nedostatečné časové vymezení skutku ve výroku rozhodnutí a také nepřezkoumatelnost rozhodnutí s ohledem na absenci úvah o přiměřenosti lhůty pro splnění výzvou uložené povinnosti. Jako nepřezkoumatelné bylo shledáno také odůvodnění výše ukládané sankce.

Po opětovném projednání věci vydal správní orgán I. stupně dne 6. 12. 2016 rozhodnutí čj. ČTÚ-61 039/2015-611/IV.vyř., kterým ve výroku I. rozhodl, že *„Účastník řízení se správního deliktu podle § 118 odst. 5 písm. b) Zákona dopustil neposkytnutím informací a podkladů vyžádaných správním orgánem s termínem předložení do 18. září 2015 podle § 115 odst. 1 a odst. 3 písm. e) Zákona dopisem ze dne 9. září 2015, čj. ČTÚ-56 173/2014-611/IV.vyř.“* Výrokem II. pak byla účastníkovi uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč dle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích. V souladu s § 79 odst. 5 správního řádu pak byla účastníkovi řízení uložena rovněž povinnost k paušální náhradě nákladů správního řízení ve výši 1.000,- Kč (výrok III.).

K výroku I. správní orgán I. stupně uvedl, že účastník řízení na sebe v rámci výběrového řízení vedeného za účelem udělení práv k využívání rádiových kmitočtů k zajištění veřejné komunikační sítě v pásmech 800 MHz, 1800 MHz a 2600 MHz (dále jen „aukce“) převzal závazek stanovit ceny v povinné referenční nabídce přístupu k mobilní síti LTE tak, aby stejně efektivnímu operátorovi umožnily ziskové podnikání na podřazeném trhu. Dne 3. 9. 2014 zveřejnil účastník řízení na svých internetových stránkách referenční nabídku přístupu k mobilní síti LTE, jejíž součástí (v Příloze č. 3 této referenční nabídky) jsou i ceny nabízených služeb. Český telekomunikační úřad (dále jen „Úřad“) je s ohledem na § 108 odst. 1 písm. p) zákona o elektronických komunikacích povinen monitorovat dodržování

závazků vyplývajících držitelům přidělů rádiových kmitočtů z výběrových řízení, tedy i povinen prověřovat, zda účastník řízení poskytuje služby z referenční nabídky k mobilní síti LTE za podmínek, k jejichž plnění se zavázal, a zda referenční nabídka splňuje podmínky stanovené v opatření obecné povahy č. OOP/7/07.2005-12, kterým se stanoví rozsah, forma a způsob uveřejňování informací týkajících se přístupu k síti nebo propojení sítí elektronických komunikací, jakož i náležitosti, rozsah a forma referenční nabídky přístupu nebo propojení, ve znění pozdějších úprav. S ohledem na výše uvedené přistoupil správní orgán I. stupně k prověření referenční nabídky přístupu k mobilní síti LTE účastníka řízení, a to žádostí podle § 115 odst. 1 a odst. 3 písm. e) zákona o elektronických komunikacích, kterou si vyžádal vstupní údaje o cenách, provozu maloobchodních mobilních služeb účastníka řízení za první pololetí 2015 a maloobchodních nákladech vycházejících z oddělené evidence nákladů a výnosů za rok 2014. Správní orgán I. stupně dopisem ze dne 14. 8. 2015 (čj. ČTÚ-56 173/2014-611/III.vyř.) požádal účastníka řízení o předložení všech údajů v předepsané struktuře nejpozději do 14 dnů od obdržení žádosti (žádost si účastník řízení vyzvedl z datové schránky dne 17. 8. 2015). Protože správní orgán I. stupně neobdržel ve stanoveném termínu žádný z vyžádaných podkladů vztahujících se k vyhodnocení referenční nabídky přístupu k mobilní síti LTE, ani žádnou reakci účastníka řízení, opětovně vyzval dopisem (urgencí) ze dne 9. 9. 2015 (čj. ČTÚ-56 173/2014-611/IV. vyř.) účastníka řízení, aby údaje vyplněné v tabulce ve formátu xlsx zaslal nejpozději do 11. 9. 2015. Současně správní orgán I. stupně informoval účastníka řízení, že v případě nepředložení všech údajů vztahujících se k vyhodnocení referenční nabídky přístupu k mobilní síti LTE, se tento dopustí správního deliktu. Později byla lhůta pro odevzdání podkladů správním orgánem I. stupně na základě žádosti účastníka posunuta na 18. 9. 2015. Podklady pro vyhodnocení referenční nabídky přesto správní orgán I. stupně obdržel až dne 25. 9. 2015, čímž se účastník dopustil správního deliktu dle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích.

K námitkám účastníka řízení správní orgán I. stupně zejména uvedl, že nejde o první žádost Úřadu o předložení vstupních údajů ve věci vyhodnocení referenční nabídky přístupu k mobilní síti LTE. Údaje v obdobné struktuře Úřad za stejným účelem monitorování plnění závazků z aukce kmitočtů žádal od účastníka řízení již v dopise ze dne 12. 9. 2014 pod čj. ČTÚ-56 173/2014-611 a dopise ze dne 7. 5. 2015 pod čj. ČTÚ-56 173/2014-611/II.vyř. Nadto účastník řízení měl více jak rok na to, aby přizpůsobil interní sběr informací struktuře, ve které Úřad tyto informace vyžaduje za účelem monitorování plnění závazků z aukce. Správní orgán I. stupně také zdůraznil, že účastníkovi lhůtu pro vyhovění výzvě prodloužil o dobu, kterou účastník sám navrhnul. S ohledem na tuto skutečnost je správní orgán I. stupně přesvědčen, že lhůta pro splnění povinnosti poskytnout požadované informace byla dostatečná.

Pokud jde o odůvodnění výše sankce, správní orgán I. stupně uvedl, že při jejím stanovení přihlédl k zákonným kritériím ve smyslu § 120 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích. Jakožto přitěžující okolnost správní orgán I. stupně zhodnotil laxní přístup účastníka k plnění svých povinností, když na první výzvu k předložení podkladů vůbec nereagoval, jakož i skutečnost, že nedodané dokumenty měly zásadní význam pro zhodnocení plnění závazků účastníka ve vztahu k rozvoji konkurenčního prostředí v oblasti telekomunikací. Naopak, jakožto polehčující okolnost byla hodnocena skutečnost, že účastník podklady správnímu orgánu nakonec předložil. Správní orgán I. stupně se pak zabýval rovněž majetkovými poměry účastníka, přičemž dospěl k závěru, že s ohledem na jeho ekonomickou sílu je výše uložené sankce přiměřená.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 6. 12. 2016, čj. ČTÚ-61 039/2015-611/IV.vyř. (dále jen „napadené rozhodnutí“), podal účastník řízení v zákonem stanovené lhůtě rozklad. Účastník řízení v rozkladu nezpochybňuje, že fakticky nastaly některé skutečnosti, které jsou v napadeném rozhodnutí uvedeny. Má nicméně za to, že zde existují okolnosti, které jej od odpovědnosti za spáchání správního deliktu zbavují, resp. alespoň snižují závažnost protiprávního jednání.

Účastník uvádí, že ke zpoždění s předáním vyžádaných podkladů došlo zejména z důvodu administrativního pochybení při zpracování datových zpráv. Dalším důvodem pak bylo rovněž to, že oproti údajům, které Úřad požadoval v předchozím případě kontroly cen v roce 2014 a začátkem roku 2015, byly údaje požadované v září 2015 rozšířeny o statistiky dalších tarifů a spotřeby datových objemů nad rámec základních balíčků.

Účastník řízení rovněž uvedl, že postup Úřadu aplikujícího při ověřování model založený na metodice margin squeeze test nemá oporu v povinnosti plynoucí z přidělu LTE. Tato metodika má být aplikována dle podmínek aukce výhradně v případě sporu o sjednanou cenu s konkrétním zájemcem o využití velkoobchodní nabídky, nikoliv při posuzování a hodnocení referenční nabídky, kdy může být použita metodika jiná. Správnost použití této metodiky je navíc předmětem posuzování soudu na základě žaloby podané účastníkem řízení.

Dle účastníka řízení je napadené rozhodnutí také nezákonné, když popis skutku obsažený ve výrokové části rozhodnutí není dostatečně určitý. Účastník zejména namítá, že není vymezeno, na jakém místě měl být správní delikt spáchán, a že nedostatečně jsou specifikovány rovněž informace, které měly být účastníkem Úřadu poskytnuty. S ohledem na skutečnost, že součástí skutkové podstaty předmětného správního deliktu je neposkytnutí informací „nezbytných k plnění činnosti Úřadu“, není z výroku rozhodnutí vůbec zřejmé, zda se účastník deliktního jednání vůbec dopustil. Účastník pak uzavírá, že nedostatečné vymezení skutku, které správnímu orgánu I. stupně vytkl také nadřízený správní orgán, nebylo odstraněno.

Účastník také uvádí, že napadené rozhodnutí je nekonzistentní, když z výrokové části plyne, že požadované podklady nebyly předloženy, zatímco z odůvodnění je zřejmé, že předloženy byly, i když po stanovené lhůtě.

Dle názoru účastníka se správní orgán I. stupně dostatečně nevypořádal ani s jeho návrhem na upuštění od potrestání dle zákona č. 200/1990 Sb. a s otázkou společenské škodlivosti posuzovaného jednání.

Účastník řízení rozhodnutí rovněž vytkl to, že se nezabývá zodpovězením některých stěžejních otázek. Zejména postrádá označení zájmu chráněného ust. § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích, vysvětlení společenské škodlivosti jednání účastníka a zdůvodnění oprávněnosti požadavku na předložení požadovaných údajů. K poslednímu z uvedených požadavků pak uvádí, že z rozhodnutí není patrné, zda jsou požadované informace nezbytné k činnosti Úřadu, zda jsou požadovány v přiměřeném rozsahu a zda byla k jejich předložení stanovena přiměřená lhůta.

Účastník dále postrádá ozřejmění, proč byla změněna struktura požadovaných údajů a zda obdobná výzva k předložení údajů byla zaslána i ostatním mobilním operátorům.

Součástí rozkladu je rovněž zamyšlení, zda by byla účastníkovi opětovně prodloužena lhůta k předložení podkladů (účastník zde odkazuje na část odůvodnění, kde je uvedeno, že o opětovné prodloužení lhůty nezažádal), nebo nikoliv. Pokud ano, indikovalo by to dle účastníka zanedbatelnost společenské škodlivosti jeho jednání.

Nedostatečnost rozhodnutí pak účastník shledává také v odůvodnění výše sankce, když úvahy správního orgánu I. stupně pokládá za ne zcela jasné. Poukazuje například na to, že správní orgán I. stupně opětovně hodnotil zpomalení postupu Úřadu při vyhodnocování referenční nabídky jakožto „závažnost“ i když správní orgán II. stupně dříve tuto skutečnost hodnotil jako „následek“. Dále pak poukazuje např. na skutečnost, že použití výrazu „laxní způsob komunikace“ indikuje úmyslnost jednání účastníka, ačkoliv ve skutečnosti šlo pouze o problém se zpracováním korespondence. Rovněž tak upozorňuje, že ačkoliv správní orgán I. stupně poukazuje na zpoždění s poskytnutím informace v délce 5 dnů, již neuvádí, zda tuto délku hodnotí jako polehčující nebo přitěžující okolnost. Nejasnost pak účastník shledává také v tom, že odůvodnění obsahuje porovnání, o kolik se účastník opozdil ve vztahu k původně stanovenému termínu pro předložení podkladů. Účastník také upozorňuje, že sankce nebyla dostatečně individualizována, že není přiměřená a že byla uložena v rozporu s legitimním očekáváním účastníka.

Z výše naznačených důvodů účastník navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí postupem podle § 87 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu zrušeno, popř. změněno tak, že od uložení sankce bude upuštěno, popř. bude uložena sankce v podobě napomenutí. Nebudou-li shledány k takovému postupu podmínky, navrhuje účastník řízení, aby předseda Rady Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

Správní orgán I. stupně neshledal důvod pro postup podle § 87 správního řádu (autoremedura), a v souladu s § 88 odst. 1 téhož zákona postoupil správní spis nadřízenému správnímu orgánu. Podle § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, o rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhoduje předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jako „správní orgán II. stupně“).

Podle § 152 odst. 5 správního řádu, nevyklučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu, odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.

Podle § 108 odst. 1 písm. p) zákona o elektronických komunikacích *Úřad podle tohoto zákona provádí výběrová řízení a monitorování dodržování závazků vyplývajících držitelům přidělů rádiových kmitočtů z výběrových řízení.*

Podle § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích *povinná osoba poskytne Úřadu na jeho žádost a v jím stanovené přiměřené lhůtě, formě a rozsahu úplné a pravdivé informace včetně finančních a údaje a podklady, které jsou nezbytné k plnění činností, k nimž je podle tohoto zákona Úřad příslušný. Součástí žádosti Úřadu je odůvodnění včetně uvedení účelu, pro který Úřad informace, údaje a podklady vyžaduje. Úřad nevyžaduje více informací, než je přiměřené účelu, pro který jsou získávány.*

Podle § 115 odst. 3 písm. e) zákona o elektronických komunikacích *Úřad je oprávněn za podmínek podle odstavce 1 vyžadovat informace, údaje a podklady zejména pro kontrolu plnění povinností a podmínek stanovených všeobecným oprávněním, oprávněním k využívání rádiových kmitočtů nebo oprávněním k využívání čísel.*

Podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích *právnícká nebo podnikající fyzická osoba jako povinná osoba se dopustí správního deliktu tím, že nepředloží informace, údaje nebo podklady vyžádané Úřadem podle § 115.*

Podle § 118 odst. 22 písm. a) zákona o elektronických komunikacích *za správní delikt podle § 118 se uloží pokuta do 2,000.000,- Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. n) až r), odstavce 2 písm. f), odstavce 3 písm. b), odstavce 5, odstavce 6 písm. g) nebo odstavce 14 písm. ad).*

Správní orgán II. stupně shledává nezbytným připomenout, že od 1. 7. 2017 je v účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též jen „nový zákon o přestupcích“).

Dle ustanovení § 2 odst. 1 nového zákona o přestupcích platí, že „odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější“.

Dle ustanovení § 112 odst. 1 nového zákona o přestupcích platí, že „na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější“.

Dle ustanovení § 112 odst. 3 nového zákona o přestupcích platí, že „na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější“.

Dle ustanovení § 112 odst. 4 nového zákona o přestupcích platí, že „zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů“.

Správní orgán II. stupně dále konstatuje, že v průběhu správního řízení došlo i k novelizaci zákona o elektronických komunikacích, nicméně skutková podstata předmětného správního deliktu, jakožto i výše pokuty, již je možno za tento správní delikt uložit, nebyly provedenými novelami nijak dotčeny, respektive nejsou pro účastníka řízení příznivější.

V souladu s obecně platnou zásadou, že trestnost činu se posuzuje, a trest se ukládá zásadně podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, jakožto i s výše citovanými ustanoveními nového zákona o přestupcích, rozhodoval tedy správní orgán II. stupně při vědomí skutečnosti, že pozdější právní úprava není pro účastníka řízení příznivější (když skutková podstata i výše pokuty za dané jednání nebyly nikterak měněny) dle zákona o elektronických komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2015.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí ve světle právní úpravy citované shora, jakož i po posouzení správního spisu, který byl podkladem pro jeho vydání, konstatují, že rozklad je nedůvodný. K rozkladovým námitkám, jakož i ke skutkovým a právním závěrům správního orgánu I. stupně dále uvádím následující.

Účastník řízení na sebe v rámci aukce převzal závazek (bod 9 písm. b. část i. rozhodnutí o přidělu rádiových kmitočtů čj. ČTÚ-77 777/2013-613/XLI. vyř.) stanovit ceny

v povinné referenční nabídce přístupu k mobilní síti LTE tak, aby stejně efektivnímu operátorovi umožnily ziskové podnikání na podřazeném trhu nebo trzích.

Na základě § 108 odst. 1 písm. p) zákona o elektronických komunikacích je Úřad povinen monitorovat dodržování závazků vyplývajících držitelům přiděľů rádiových kmitočetů z výběrových řízení, tedy i povinen prověřovat, zda účastník řízení poskytuje služby z referenční nabídky k mobilní síti LTE za podmínek, k jejichž plnění se zavázal.

Za účelem splnění výše uvedené povinnosti je Úřad oprávněn využít institut výzvy dle § 115 odst. 1 ve spojení s odst. 3 písm. e) zákona o elektronických komunikacích, čehož i využil a dne 14. 8. 2015 zaslal účastníkovi výzvu čj. ČTÚ-56 173/2014-611/III.vyř. k předložení podkladů nezbytných pro vyhodnocení, zda referenční nabídka zveřejněná účastníkem dne 30. 4. 2015 odpovídá převzatému závazku z aukce. Výzva byla účastníkovi doručena dne 17. 8. 2015, přičemž lhůta k předložení údajů, jejichž seznam byl přílohou výzvy, byla stanovena na 14 dnů. Později došlo k prodloužení uvedené lhůty výzvou ze dne 9. 9. 2015, čj. ČTÚ 56 173/2014-611/IV. vyř., na 11. 9. 2015, přičemž posléze došlo k jejímu opětovnému posunutí na 18. 9. 2015. Požadované podklady byly Úřadu předány až dne 25. 9. 2015.

Uvedené jednání účastníka bylo správním orgánem I. stupně vyhodnoceno jako správní delikt nevyhovění výzvě ze dne 9. 9. 2015, čj. ČTÚ 56 173/2014-611/IV, ve smyslu § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích. S tímto hodnocením se správní orgán II. stupně plně ztotožňuje.

K naplnění skutkové podstaty výše uvedeného správního deliktu dojde v případě, pokud povinná osoba ve stanovené lhůtě nepředloží údaje vyžádané výzvou vydanou v souladu s § 115 zákona o elektronických komunikacích.

Skutečnost, že v daném případě nebyl termín dodání podkladů dodržen, je zcela evidentní a nepotřebuje bližší komentář. Co si ovšem podrobnější rozvedení zaslужuje (zejména s ohledem na rozkladové námítky účastníka), je, zda výzva ze dne 9. 9. 2015, čj. ČTÚ 56 173/2014-611/IV.vyř. naplňuje zákonné předpoklady § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z uvedeného ustanovení plyne, že Úřad je oprávněn po povinné osobě v přiměřené lhůtě požadovat pouze informace, které jsou nezbytné k plnění činností, k nimž je Úřad příslušný. Součástí žádosti (výzvy) musí být rovněž uvedení účelu, pro který Úřad informace, údaje a podklady vyžaduje.

Jak bylo uvedeno již výše, Úřad je nejen oprávněn, ale rovněž povinen (viz § 108 odst. 1 písm. p) resp. § 115 odst. 3 písm. e) zákona o elektronických komunikacích) ověřovat dodržování závazků vyplývajících držitelům přiděľů rádiových kmitočetů z výběrových řízení. Úřad tak byl povinen ověřit rovněž to, zda velkoobchodní ceny referenční nabídky účastníka řízení umožňují stejně efektivním operátorům ziskové podnikání na podřazeném trhu, tj. trhu maloobchodních služeb. Takové posouzení se ovšem neobejde bez informací týkajících se

cen, výnosů, nákladů a spotřeby dat, volání a SMS u maloobchodních služeb účastníka. Těmito údaji přitom zcela logicky disponuje pouze a jedině účastník. Je tedy nasnadě, že údaje požadované výzvou byly nezbytné k naplnění povinností svěřených Úřadu zákonem o elektronických komunikacích. Pokud jde o přiměřenost lhůty, o této nelze vzhledem ke genezi jejího vzniku pochybovat. Termín pro předložení podkladů si totiž de facto zvolil sám účastník, když správní orgán I. stupně akceptoval jeho žádost o prodloužení lhůty. Nelze přitom opomenout ani skutečnost, že původní výzvu k předložení vyžádaných údajů si účastník ze své datové schránky vyzvedl již dne 17. 8. 2015, na shromáždění potřebných údajů tak měl měsíc času.

Závěrem lze ještě doplnit, že předmětná výzva byla rovněž v souladu se zákonem náležitě odůvodněna, když správní orgán I. stupně ozřejmil účastníkovi důvod, proč vyžádané údaje požaduje.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem má správní orgán II. stupně za prokázané, že účastník skutkovou podstatu správního deliktu dle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích svým jednáním resp. nečinností naplnil.

Co se týče jednotlivých námitek účastníka (námitky budou uvedeny, pokud možno v pořadí, v jakém byly vzneseny), k těmto se uvádí následující.

Námítka, že oproti minulým obdobím byly údaje požadované Úřadem rozšířeny o statistiky dalších tarifů a údaje o spotřebě datových objemů nad rámec balíčku, je potřeba jako irrelevantní odmítnout. Předně nutno připomenout, že Úřad od účastníka vyžaduje data potřebná k posouzení referenční nabídky opakovaně, přičemž se jedná v principu vždy o ta samá data. Účastník tak mohl očekávat, že dříve nebo později bude požádán o předložení dalších (aktuálních) údajů. Jestliže tedy účastník změnil strukturu poskytovaných tarifů a současně si byl vědom, že o tyto údaje bude požádán, měl této skutečnosti přizpůsobit i svůj systém sběru dat. Pokud jde o údaje o spotřebě dat nad rámec základních balíčků, správní orgán II. může jen stěží uvěřit tvrzení, že účastník tato data pro své účely nerozlišuje od dat v základním balíčku. I kdyby tomu tak ale skutečně bylo, i tak měl dostatek času je shromáždit a předat Úřadu (viz výše k přiměřenosti lhůty). Nadto nelze pominout fakt, že ačkoliv účastník namítá problémy se sběrem některých dat, Úřadu nebyly ve stanovené lhůtě předány údaje žádné.

Pokud jde o námitku neoprávněnosti užití metodiky margin squeeze test, tuto rovněž nelze shledat oprávněnou, když s ní účastník předem souhlasil v rámci aukce kmitočtů (viz příloha č. 2 k Vyhlášení výběrového řízení). Argumentace, že tato metodika má být uplatněna pouze v případě sporů ohledně souladu sjednané výše cen se závazkem velkoobchodní nabídky, je přitom jednoznačně účelová. Je zcela zřejmé, že pokud má být velkoobchodní nabídka v případě sporu prověřována na základě určité metodiky, potom totožná metoda musí být nutně použita i v případech, kdy Úřad průběžně ověřuje plnění závazku převzatého v rámci aukce. Jinak by mohlo dojít k absurdní situaci, že v rámci

prověřování plnění závazku by určitá cena byla shledána souladnou s převzatým závazkem, přičemž současně by ta samá cena v případě sporu dle § 127 zákona o elektronických komunikacích byla shledána s tímto závazkem v rozporu. Takový výklad zcela zjevně postrádá logiku.

Účastník v rozkladu uvádí, že na posouzení plnění závazku má být uplatněna jiná metoda než margin squeeze test (když její užití pro průběžné hodnocení referenční nabídky není výslovně zakotveno), jaká, již ovšem neuvádí. Pokud by správní orgán II. stupně přistoupil na formální výklad účastníka, pak nutno současně konstatovat, že žádnou konkrétní metodu pro průběžné hodnocení plnění závazku podmínky aukce nestanovují. Pak ovšem nezbyvá než zvolit metodu nejvhodnější, kterou v návaznosti na skutečnost, že případný spor má být řešen za použití margin squeeze test, je právě uvedená metoda.

Další námitkou účastníka je, že výrok rozhodnutí není dostatečně určitý, když zde absentuje místo spáchání správního deliktu a výčet údajů, které nebyly poskytnuty. Účastník přitom tvrdí, že nedostatečnost konkretizace skutku nebyla odstraněna, přestože ji správní orgán II. stupně rozhodnutí již jednou vytkl.

Účastník má pravdu v tom, když tvrdí, že výrok původního rozhodnutí shledal správní orgán II. stupně nedostatečným, nicméně stalo se tak výhradně z důvodu, že skutek nebyl časově ohraničen. Uvedená vada již byla nicméně v novém rozhodnutí zhojena, když správní orgán I. stupně do výrokové části doplnil údaj o termínu, do kterého měly být informace předloženy.

Požadavek účastníka, aby zde bylo rovněž určení místa spáchání deliktu, je přehnaný. U určité skupiny správních deliktů (jako právě např. u nesplnění povinnosti předložit informace) je uvedení místa spáchání správního deliktu prakticky nemožné a pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu irelevantní. V takovém případě je zcela dostačující, je-li skutek individualizován časově s uvedením jiných dalších skutečností (jako v tomto případě popisu požadovaných informací spolu s označením předmětné výzvy), jež zaručují jeho nezaměnitelnost s jiným případným jednáním účastníka. Na podporu uvedeného tvrzení pak lze odkázat např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 5 As 138/2012 – 28, který se sice nezabývá místním, nýbrž časovým vymezením skutku, lze z něj nicméně vyčíst obecný závěr, že potřeba určitosti popisu skutku je odvislá od typu správního deliktu, který měl být spáchán. V uvedeném rozhodnutí je uvedené formulováno následovně: *„Popis skutku je jen slovní formou, jejímž prostřednictvím se skutek odráží ve vyjadřovacích projevech lidské komunikace. Popisem skutku je tedy zapotřebí rozumět jazykový popis těch jednání či skutkových okolností, které lze kvalifikovat (tj. podřadit) formálním znakům správního deliktu uvedeným v zákoně. Popis skutku musí obsahovat ty skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení, tj. za nějž byla v dané věci uložena pokuta. Přesný časový údaj je nutný zejména u deliktů, kdy je časové vymezení*

právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty daného deliktu, v ostatních případech bude přesná časová specifikace skutku postradatelná a bude moci být nahrazena méně přesným určením.“

Účastník neurčitost výroku spatřuje také v tom, že zde nejsou uvedeny konkrétní informace, které měly být poskytnuty. Ani s touto námitkou se nelze ztotožnit. Předně, výrok rozhodnutí označuje konkrétní výzvu (datem a číslem jednacím), čímž je sám o sobě vymezen okruh požadovaných informací nezaměnitelným způsobem. Je zde také odkaz na § 115 odst. 1 a 3 písm. e) zákona o elektronických komunikacích, čímž je vyjádřeno, že se jedná o informace nezbytné pro plnění úloh Úřadu při kontrole plnění povinností a podmínek stanovených všeobecným oprávněním, oprávněním k využívání rádiových kmitočtů nebo oprávněním k využívání čísel. Navíc, výrok obsahuje také obecný popis těchto informací, což je zcela dostačující. Uvádět do výrokové části výčet všech požadovaných informací (jedná se o stovky údajů) by nadto činilo rozhodnutí nepřehledným.

Postup, jež zvolil správní orgán I. stupně, byl navíc v minulosti již Nejvyšším správním soudem aprobován. Příkladem lze uvést rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 7/2009-66, kde je uvedeno následující: *„...Nelze souhlasit s názorem stěžovatelky, která chápe názor městského soudu tak, že by ve výroku měly být obsaženy přepisy zvukové složky předmětných reportáží či snaha o reprodukci obrazového děje slovy. Ve výroku napadených rozhodnutí by však popis skutku měl být vyjádřen především srozumitelně, a to i ve významově zhuštěné formě tak, aby z díkce popisu skutku obsaženého ve výroku rozhodnutí bylo zřetelné podřazení těchto skutkových okolností pod formální znaky deliktu uvedené v zákoně.“*

V návaznosti na uvedené tak nutno odmítnout rovněž námitku, že z popisu skutku není zřejmé, zda vůbec došlo ke spáchání správního deliktu. Skutková podstata správního deliktu je naplněna v případě, že ve stanoveném termínu nejsou předloženy informace (popřípadě jsou neúplné, nepřesné, nepravdivé atd.), které jsou nezbytné k plnění činností, k nimž je podle zákona o elektronických komunikacích Úřad příslušný. Z popisu skutku uvedeném ve výroku je přitom jednoznačné, že formální znaky deliktu byly naplněny, když je zde uvedeno, že účastník ve stanovené lhůtě nepředložil konkrétní údaje, jež Úřad potřebuje ke své činnosti.

Odmítnout nutno také další námitku, kterou účastník vznáší, a sice, že zde existuje rozpor mezi výrokiem a odůvodněním v otázce, zda došlo k předložení požadovaných informací pozdě, nebo vůbec. Rozpor namítaný účastníkem zde totiž neexistuje, resp. je pouze zdánlivý. Ve výroku napadeného rozhodnutí je uvedeno, že účastník se dopustil správního deliktu nepředložením informací do stanoveného data. Obsah tohoto sdělení je ovšem naprosto totožný s popisem uvedeným v odůvodnění, kde je uvedeno, že informace byly předloženy po termínu.

Účastník také namítal, že správní orgán I. stupně se dostatečně nevypořádal s jeho návrhem, aby byl analogicky aplikován zákon č. 200/1990 Sb. a bylo upuštěno od potrestání. Zde lze dát účastníkovi částečně zapravdu, když správní orgán I. stupně sice načrtl úvahu, proč uvedený zákon nelze aplikovat, nicméně možností analogie se nezabýval. V tomto ohledu je tak namístě jinak správný závěr správního orgánu I. stupně argumentačně doplnit, přičemž patrně nejvhodnější způsob, jak tak učinit, je odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který se již uvedenou problematikou zabýval. V rozhodnutí sp. zn. 3 Ads 53/2011 – 68 uvedený soud konstatoval následující: *„Jak správně konstatoval krajský soud, analogii práva nebo zákona lze v oblasti správního trestání použít jen v omezeném rozsahu a to pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší. Zákon o inspekci práce obsahuje ucelenou úpravu správních deliktů na úseku ochrany pracovních vztahů a pracovních podmínek a na této skutečnosti nemůže nic změnit žalobcova námítka, že na rozdíl od zákona o přestupcích neumožňuje uložení jiné sankce za spáchání správního deliktu, než uložení pokuty. Aplikace ustanovení §§ 11 až 13 zákona o přestupcích v řízení o správním deliktu dle zákona o inspekci práce tak nepřichází v úvahu.“* Úprava zákona o elektronických komunikacích v oblasti sankcí je přitom obdobně jakožto v zákoně č. 251/2005 Sb. (o inspekci práce) komplexní.

K uvedenému nicméně nutno doplnit, že s ohledem na novou koncepci řízení o přestupcích (zákon č. 200/1990 Sb. byl nahrazen zákonem č. 250/2016 Sb.; uvedený zákon nabyl účinnosti až po vydání prvostupňového rozhodnutí) již lze teoreticky uvažovat i o podmíněném upuštění od uložení trestu dle § 43 odst. 2 nového zákona o přestupcích, resp. o uložení trestu napomenutí dle § 35 písm. a) uvedeného zákona. Této otázce se správní orgán II. stupně bude podrobněji věnovat v rámci části odůvodnění vztahující se k uložené sankci.

Další námitkou účastníka bylo, že správní orgán I. stupně se nedostatečně věnoval společenské škodlivosti jednání účastníka a není tak zřejmé, zda byla naplněna rovněž materiální stránka správního deliktu. Ani s touto námitkou nelze souhlasit. Jak správní orgán II. stupně uvedl již ve svém minulém rozhodnutí, obecně se presumuje, že materiální stránka správního deliktu je naplněna již při naplnění stránky formální. Zabývat se naplněním materiální stránky správního deliktu je proto namístě pouze v určitých hraničních případech, kdy je absence společenské škodlivosti zcela zřejmá, resp. její míra může rozlišovat delikt od trestného činu. Taková potřeba nicméně v posuzovaném případě nenastala, neboť škodlivost jednání účastníka je nezpochybnitelná. V této souvislosti lze odkázat na celou škálu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (5 As 104/2008-45, 1 Afs 14/2011-62, 9 As 34/2012-28), které uvedený závěr potvrzují. Rozhodnutí, na které v rozkladu účastník poukazuje, lze s ohledem na výše uvedené rozsudky pokládat za překonané.

Nadto lze nicméně doplnit, že napadené rozhodnutí se společenskou škodlivostí jednání účastníka samozřejmě zabývalo, když v rámci odůvodnění výše sankce je

rozebírána jeho závažnost i následky. Tyto kategorie přitom přítomnost společenské škodlivosti v jednání účastníka jednoznačně prokazují. Společensky neškodné jednání totiž nemůže působit škodlivý následek, ke kterému v posuzovaném případě jednoznačně došlo a kterým je zpomalení postupu Úřadu při monitorování dodržování závazků vyplývajících držitelům přidělů rádiových kmitočtů z výběrových řízení (§ 108 odst. 1 písm. p) zákona o elektronických komunikacích).

Účastník také namítl, že správní orgán I. stupně se nedostatečně vypořádal s námitkou, že k nedodání podkladů došlo z důvodu výjimečné a nestandardní situace (rozšíření seznamu požadovaných informací a nedopatření při zpracování příchozí pošty). Tuto námitku měl vyhodnotit správní orgán I. stupně jako nepřesvědčivou, aniž by blíže vysvětlil své úvahy ohledně skutečnosti, že byl rozšířen okruh vyžadovaných údajů. Ani s touto námitkou se nelze ztotožnit. Předně nutno říci, že správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že okruh požadovaných informací byl principálně stejný jako v minulém období a účastník nenamítl, že by měl se sběrem požadovaných informací nějaké potíže. Z uvedeného lze usuzovat, že shromáždění informací nepředstavovalo pro účastníka enormní administrativní zátěž, která by snad mohla odůvodnit delší lhůtu pro splnění požadavku na předložení podkladů. K uvedenému pak nutno doplnit, že i kdyby okruh požadovaných dat byl odlišný od okruhu dat požadovaných v minulém období, ani to by účastníka nezbavovalo povinnosti je Úřadu poskytnout. Patrně by ovšem musela být povinnému subjektu poskytnutá delší lhůta, která by novou strukturu shromažďovaných dat zohledňovala. V posuzovaném případě je nicméně irelevantní, nakolik byly požadované údaje totožné s údaji požadovanými v minulém období, když lhůtu pro jejich předložení si prakticky stanovil sám účastník, a to prostřednictvím žádosti o prodloužení lhůty. Vzhledem k této skutečnosti lze uzavřít, že lhůta ke splnění povinnosti byla přiměřená a její nedodržení nelze svádět na změnu struktury požadovaných dat nebo potíže při zpracování pošty (žádost o prodloužení lhůty byla zaslána až po urgenci, která byla reakcí na prodlení způsobené údajnými administrativními problémy). Závěrem pak lze doplnit, že obchodní společnosti O2 a T-Mobile povinnost předložit požadované údaje splnily včas.

Co se týče tvrzených potíží při zpracování pošty, ani k těmto nelze přihlídnout. Hlavním důvodem je, že tyto problémy měly nastat ještě před urgencí ze dne 9. 9. 2015 a na nesplnění lhůty stanovené předmětnou výzvou a následným prodloužením neměly žádný vliv. Problémy se zpracováním pošty způsobené chybou v administraci pak nelze pokládat ani za liberační důvod (skutková podstata předmětného správního deliktu je založena na objektivní odpovědnosti, tzn. úmysl není vyžadován), když vznikly vlastním pochybením účastníka.

Správní orgán I. stupně dle účastníka naznačil, že pokud si byl účastník vědom nemožnosti vyhovět žádosti včas, měl opětovně požádat o prodloužení lhůty. Dle účastníka tím vyvstává otázka, zda by této žádosti bylo vyhověno a zda by tím de facto nebylo

potvrzeno, že míra společenské škodlivosti jednání účastníka byla zanedbatelná. K uvedené námitce lze uvést pouze toliko, že je zcela hypotetická, přičemž úlohou správního orgánu není hodnotit situace, které nenastaly, ale pouze ty, které skutečně vznikly. V uvedeném kontextu pak lze uvést, že vznesená námitka je irelevantní.

Zbylé námitky účastníka směřují vůči výroku o uložení pokuty, resp. jejímu odůvodnění.

Pokud jde o námitku, že správní orgán I. stupně opětovně hodnotil zpomalení postupu Úřadu při vyhodnocování referenční nabídky jakožto „závažnost“ a nikoliv jako „následek“, této lze dát za pravdu, nicméně pouze částečně. Věta uvedeného významu se v rozhodnutí skutečně nachází, nicméně v kontextu celého odůvodnění je zřejmé, že se jedná pouze o nepřesnost. Správní orgán I. stupně nejdříve uvádí, že zpomalení postupu je následkem jednání účastníka, následně tento následek hodnotí jako závažný a až v rámci shrnutí svých úvah mluví o zpomalení postupu Úřadu jako o „závažnosti“. Je nicméně zřejmé, že tímto výrazem byl myšlen závažný následek nikoliv závažnost. Uvedené pochybení je nicméně natolik marginální, že nemohlo a ani nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí, zvláště když následek je jedním z kritérií definujících závažnost správního deliktu.

Účastník se dále ohradil vůči výrazu „laxní přístup“ užitému v odůvodnění výše sankce, který dle jeho názoru evokuje úmyslnost jeho jednání, ačkoliv nastalý stav vznikl nedopatřením. Ani tuto námitku nelze shledat oprávněnou.

Zaprvé, výraz laxní předně v sobě nutně nenese úmysl k nějakému jednání a obecně je vnímán také jako nedbalý nebo nepečlivý. V uvedeném případě lze přístup účastníka takto jednoznačně označit. Stačí připomenout, že první výzva byla účastníkovi doručena již dne 17. 8. 2015, urgence pak dne 9. 9. 2015, načež si účastník podal žádost o prodloužení lhůty, které bylo vyhověno, a přesto nedodal podklady včas. Zadruhé, (ne)úmyslnost jednání ani nebyla předmětem hodnocení správního orgánu I. stupně.

Další vznesenou námitkou je, že napadené rozhodnutí jasně neuvádí, zda zpoždění o 5 pracovních dnů představuje okolnost snižující míru závažnosti skutku, nebo ne. S touto námitkou nelze souhlasit. Ačkoliv správní orgán I. stupně výslovně neuvedl, že prodlení v délce 5 pracovních dnů pokládá za polehčující okolnost, tato skutečnost z odůvodnění rozhodnutí jednoznačně plyne. Správní orgán I. stupně totiž poté, co se věnoval jedné z přitěžujících okolností, následně konstatuje, že naopak pozitivně hodnotí skutečnost, že účastník vyžádané podklady nakonec předložil, a to se zpožděním 5 pracovních dnů. Zcela evidentně tak délku prodlení hodnotí jako polehčující okolnost.

Účastník také namítl, že v odůvodnění je uvedeno nejen to, že došlo k prodlení o 5 pracovních dnů, ale také to, že ve vztahu k původní žádosti činilo prodlení 25 dní. Ani tuto námitku nelze shledat oprávněnou, když uvedené tvrzení je uvedeno pouze pro

dokreslení celkového obrazu situace a nebylo správním orgánem I. stupně zvlášť hodnoceno.

Závěrem účastník namítá, že správní orgán I. stupně pochybil při individualizaci trestu, když v minulosti Úřad uložil nižší pokutu za závažnější správní delikty. Ani s touto námitkou nelze souhlasit. Individualizace trestu je bezesporu jednou ze základních zásad při ukládání sankce, nicméně kritérium, které vyzdvihuje účastník – skutková podstata správního deliktu – není kritériem jediným a ani nejvýznamnějším. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí 7 As 71/2010-97 tuto myšlenku vyjádřil následovně: *„Mezi hlediska individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu není hlavním kritériem skutková podstata deliktu, nýbrž především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě.“*

S ohledem na uvedené tak lze konstatovat, že pokud byla sankce uložená účastníkovi vyšší než sankce uložená jinému subjektu, např. za správní delikt využívání rádiových kmitočtů v rozporu se všeobecným oprávněním, neznamena to samo o sobě její nepřiměřenost. Při posuzování přiměřenosti sankce totiž nutno přihlížet i k jiným aspektům než k pouhé skutkové podstatě správního deliktu. V daném případě je nutno zejména zohlednit postavení účastníka na trhu elektronických komunikací, když tento je schopen svým jednáním ovlivnit povahu celého trhu. Pominout nelze ani ekonomickou sílu účastníka, a to z důvodu, aby sankce byla schopna naplnit svou trestní i výchovnou funkci. Za situace, kdy je účastník subjektem s miliardovými obraty a stamilionovými zisky (k tomu viz účetní závěrka účastníka za rok 2016 dostupná na <https://or.justice.cz/ias/ui/vypis-sl-detail?dokument=50612678&subjektId=701434&spis=78272>), je proto namístě, aby byla uložena sankce vyšší než kdyby se jednalo o méně ekonomicky silný subjekt. Jen tak lze totiž zachovat citelnost sankce, což je předpoklad toho, aby plnila svůj účel. Uvedený závěr lze podpořit rovněž soudní judikaturou, když kupříkladu Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 16. 11. 2004, sp. zn. 10 Ca 250/2003 (publikován pod č. 560/2005 Sb. NSS), zdůraznil, že finanční postih musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být pro něho nikoli zanedbatelný. Tento názor byl potvrzen také rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 50/2005 - 97, jakož i rozsudky ze dne 1. 3. 2006, č. j. 2 As 21/2005 - 72, nebo ze dne 2. 5. 2007, č. j. 2 As 74/2006 - 134. Ostatně i Ústavní soud v nálezu svého pléna ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, poukázal na to, že *„...má-li být pokuta individualizovaná a přiměřená, musí reflektovat i majetkové poměry potrestaného“*.

Závěrem ještě zbývá, jak bylo již naznačeno výše, vyjádřit se k možnosti upustit od uložení sankce, resp. uložit trest napomenutí.

Od uložení správního trestu lze dle § 43 odst. 2 nového zákona o přestupcích upustit, jestliže vzhledem k závažnosti přestupku, okolnostem jeho spáchání a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k jeho nápravě. Správní orgán II. stupně se zejména s ohledem na závažnost správního deliktu a osobu pachatele domnívá, že pouhé projednání věci bez uložení sankce není v posuzovaném případě dostatečným „trestem“.

Jedním z aspektů posuzování osoby pachatele je bezesporu i jeho předchozí protiprávní činnost, což lze demonstrovat kupříkladu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 35/2004, kde se uvedené výslovně konstatuje následujícími slovy: *„Při ukládání sankcí za přestupky se správní orgán má řídit ustanovením § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něž se při určení druhu sankce a její výměry přihlédne „k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Z těch aspektů, které postihující orgán může na základě citovaného taxativního výčtu brát při určování výše postihu v úvahu, lze předchozí spáchání obdobného přestupku podřadit k „přihlídnutí k osobě pachatele“... Přihlížení k předchozím přestupkům stěžovatele bylo tedy ve smyslu předmětného ustanovení nesporně a jediné přihlížením „k jeho osobě“. Z takto obecného vymezení tohoto úvahového momentu plyne, že správní orgán přihlédne k osobě pachatele jako celku, nemusí se proto omezovat toliko na zjišťování toho, zda se pachatel v minulosti dopustil zcela identického přestupku, ale může vzít v úvahu i okolnost, zda se pachatel dopustil přestupků pouze obdobných.“*

Správnímu orgánu II. stupně je z jeho úřední činnosti známo, že účastník se již v minulosti opakovaně dopustil správního deliktu dle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích (od roku 2013 byl potrestán nejméně 9krát, viz např. rozhodnutí čj. ČTÚ-55 733/2016-603 ze dne 24.5.2017), a proto nelze soudit, že s ohledem na jeho osobu by bylo upuštění od potrestání vhodným ukončením vedeného správního řízení. Z obdobných důvodů pak nelze za vhodný trest pokládat ani uložení napomenutí dle 35 písm. a) nového zákona o přestupcích.

V souvislosti s novým zákonem o přestupcích je namístě ještě posoudit, zda při posuzování polehčujících okolností bylo přihlédnuto ke všem okolnostem, jež uvádí § 39 uvedeného zákona. Předmětné ustanovení stanoví že jako k polehčující okolnosti se přihlédne zejména k tomu, že pachatel a) spáchal přestupek ve věku blízkém věku mladistvých, b) spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost, c) napomáhal k odstranění škodlivého následku přestupku nebo dobrovolně nahradil způsobenou škodu, d) oznámil přestupek správnímu orgánu a při jeho objasňování účinně napomáhal, nebo e) spáchal přestupek pod vlivem hrozby nebo nátlaku

anebo pod tlakem podřízenosti nebo závislosti na jiném. Již na první pohled je zřejmé, že okolnosti uvedené pod písmeny a), b), d) a e) v projednávaném případě vůbec nenastaly, okolnost uvedená pod písmenem c) pak byla zohledněna už v původním řízení, když správní orgán I. stupně zohlednil, že podklady Úřadu nakonec poskytnuté byly.

Lze tedy konstatovat, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je souladné rovněž s novou úpravou polehčujících okolností uvedenou v zákoně č. 250/2016 Sb.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem tak lze uzavřít, že sankce uložená správním orgánem I. stupně je zcela přiměřená povaze a okolnostem spáchání projednávaného správního deliktu, byla uložena v mezích správního uvážení po zvážení všech relevantních skutečností a nezbyvá než ji jako správnou potvrdit.

Správní orgán II. stupně přezkoumal i výrok III. napadeného rozhodnutí, kterým byla účastníku v souladu s ustanovením § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč, a uvádí, že i v tomto případě bylo rozhodnuto v souladu s právními předpisy.

Vzhledem k výše uvedenému tak lze uzavřít, že napadené rozhodnutí je správné a nezbyvá než jej potvrdit.

Na základě výše uvedených skutečností jsem v souladu s § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu nelze odvolat.

Ing. Mgr. Jaromír Novák
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu